

MIQUEL ESTEVE

NO
DEIXIS
MAI
DE MIRAR
AL CEL

Columna

MIQUEL ESTEVE
NO DEIXIS MAI
DE MIRAR AL CEL

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: GENER DEL 2018
© MIQUEL ESTEVE VALLDEPÉREZ, 2018
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2337-3
DIPÒSIT LEGAL: B. 28.332-2017
FOTOCOMPOSICIÓ: GAMA, SL
IMPRÈS A: CPI (BARCELONA)

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Barcelona, tardor del 2015

L'han trobat a dos quarts de quatre de la matinalda, degollada i asseguda en un banc de la plaça d'Adrià. El gebre li orna els cabells castanys i esmorteeix la sang vessada. Un bassal a terra, als peus, i la roba xopa. L'ha trobada un noi romanès que treballa per als serveis de neteja de la ciutat i que encara tremola ara, a les cinc de la matinalda, mentre respon a les preguntes de l'inspector dels Mossos d'Esquadra.

L'ambient és fred, tallant. Una estranya tardor d'albades blanquinoses i dits nivis. Malgrat aquella escena escabrosa, el cadàver traspua feminitat. Dos mossos comenten que devia ser una dona molt atractiva, i la mort no li havia manllevat aquest atribut, de fet és com si el botxí hagués volgut preservar la sensualitat, per la manera amb què l'ha executat i ha col·locat el cadàver.

No hi ha gaire expectació al voltant de l'escena, és una hora intempestiva i la ciutat dorm sota el mantell blanc del gebre. Els veïns, aliens al crim, descansen.

Els de la Científica li han tret un moneder de la butxaca dels texans del maluc dret amb dos-cents euros en bitllets de cinquanta i el document d'identitat: Imma Es-

parza Grau, de quaranta-dos anys. També hi han trobat un carnet de conduir amb validesa fins al 2018 i unes targetes de clienta de superfícies comercials i poca cosa més. L'inspector de l'Àrea d'Investigació Criminal Metropolitana, però, s'ha fixat especialment, abans de depositar les pertinences a la bossa de la Científica per a la seva investigació, en una targeta. És la targeta d'una agència matrimonial anomenada Nirvana, de la Ciutat Comtal. No ha pogut reprimir un somriure efímer quan ha llegit l'eslògan sota el nom comercial de l'agència: «La millor opció per no estar sol». L'inspector desconeixia que seguien operatives les agències matrimonials.

Qualsevol especialista en crims intueix que es tracta d'un assassí polític i fred. El tall precís a la gola, la col·locació del cadàver i cap rastre ni empremta, ni tan sols una petjada sobre el bassal de sang que parli d'una marca de sabates. De moment, la Científica no ha trobat res en la inspecció de l'espai.

Hi ha un missatge amagat en l'escena del crim que l'inspector ha fet conscient. El botxí sentia alguna cosa per la víctima. Ho reflecteix el tractament del cadàver. Per què no tallar-li el coll i deixar-la caure a terra? Per què molestar-se a remenar el cadàver amb el risc de deixar alguna prova? Allò havia estat un darrer tribut al cos de la víctima. L'inspector, que és un amant de l'art i la literatura, interpreta que, un cop li ha tret la vida, l'ha expiat, ha venerat el seu cos assegant-la al banc de la plaça com si esguardés l'albada. S'hi intueix un crim passional. L'altra cosa que li ha despertat l'instint són les dues mans encreuades sobre el sexe. Podia haver-les deixat paral·leles al tors, reposant sobre el banc, però les hi ha posat damunt dels texans cobrint-ne el sexe. Pudor? Allò és un altre missatge.

L'inspector admira en secret els assassins de tarannà creatiu. Solen ser persones intel·ligents, creatives, cultes, respectades... La brutalitat implica descontrol, manca de sensibilitat, improvisació, banalitat... La delicadesa és més subtil i refinada a l'hora d'executar, i pot arribar a convertir un crim en una mena d'obra d'art.

Mira l'Imma Esparza asseguda com si fes becaines al banc de la plaça d'Adrià i respira profundament. El gebre té un regust de sal. La sal de la mar propera, la sal de la sang de la dona, la sal de l'ofici de criminòleg, la sal que els homes escampen per terra i trepitgen amb impudícia. Mira l'Imma Esparza i s'imagina la seva esposa, que té deu anys més que la víctima asseguda en aquest banc, i sospira. El baf del sospir que se li escapa es dissipa en l'èter salat i gelat d'una ciutat anestesiada per la son...

Barcelona, estiu del 2015

L'ambient és tebi, acollidor. Colors pastel i fustes blanques amb plantes de fullatge verd als racons, la majoria d'heures que s'enfilen controladament en troncs de no més d'un metre. Alguns dels rètols publicitaris, però, resulten inquietants. Com aquest d'una peixera rodona amb aigua gairebé a vessar i dos peixos vermells a dins que es miren de fit a fit amb els llavis a punt de tocar-se sota el text: «La millor opció per no estar sol». La imatge és pertorbadora. Uns peixos captius i aïllats en una peixera...

El cruixit del parquet et reclama l'atenció. Se't presenta una dona d'uns cinquanta-pocs, vestida amb elegància, morena, amb uns ulls del color de la mel, aspecte de modernitat.

«Benvingut a Nirvana, sóc l'Anna, la *matchmaker* de l'agència matrimonial. Em vols acompanyar?». Encaixeu les mans, una finor tèbia. La segueixes. Natges ben definides. És atractiva.

El seu despatx és de dimensions reduïdes, però el finestral rectangular que li resguarda l'esquena proporciona la llum suficient per atorgar-li amplitud i espai. Seus

al seu davant, separats per una taula de fusta clara. Té un somriure mesurat dibuixat al rostre. I això t'agrada. Inspira confiança. I també el corall de dents blanques i petites que deixa lluir rere els llavis vermellosos. Aleshores la *matchmaker* obre el formulari que havies enviat per sol·licitar l'ingrés i una entrevista que conté les teves dades bàsiques personals.

No fa ni un mes, eres en una taula d'amics, sopant. Tots amb parella. La teva colla habitual. De sobte, vas abaixar el volum i te'ls vas quedar mirant, escrutant els seus gestos sense la distorsió del soroll. En Quim i la Montse, en Pere i la Myriam, en Joan i la Carme... Tots aparentment feliços, radiants, l'un al costat de l'altre. I tu sol. Sí, somreies amb ells, bona complicitat i molta empatia, la teva colla d'infància, però tu no podies acaronar la mà de la Myriam com ho feia en Pere després d'un comentari jocós, assedegat de complicitat. Tu reies amb tothom, però estaves sol...

«Quant temps fa que et vas divorciar?», t'ha demanat l'Anna. Sospires. «Quatre anys, els farà ben aviat». Ho has dit amb un deix de laconisme. Tens la ferida cicatritzada, però el passat encara et provoca una certa tristor i tornes al sopar de fa un mes amb els amics mentre les partícules de la llum ufanosa d'agost esquitxen l'escena.

Et vas atansar la copa de Montsant als llavis i vas cloure els ulls. Amb l'aroma del vi i la seva escalfor al ventre et vas convèncer que no podies seguir així. Perquè ja feia temps que enyoraves una parella. La Carme, que estava asseguda al teu costat, et va posar la mà sobre el genoll per sota de la taula. És l'amiga amb qui tens més complicitat. Li vas escutar el verd gris dels ulls i et vas trobar amb una ganyota d'ànim, d'«estem amb tu, sé que et sents sol, però som els teus amics...».

L'Anna t'està explicant la confidencialitat, la seriositat i els èxits de Nirvana mentre recordes aquella taula d'amics. La noia encaixa amb el càrrec de *matchmaker*, una versió refinada i eufemística, en temps de *coachings*, de la Celestina. I després d'una exposició acurada et demana si t'atreveixes a provar-ho. Dubtes uns instants abans de respondre-li. No són els nou-cents euros de prima anual que pagues per conèixer dones que busquen una parella estable. És un sentiment d'autoestima que t'interroga i et demana com és que has acabat en una agència matrimonial per trobar algú que t'estimi. «Tan incapaç sóc de seduir una dona pels mecanismes de la vida?». La ment és perversa i sempre recargola les situacions. Però la silències, la deixes sense volum. Vols posar fi a la soledat i aquest és un mitjà més per fer-ho. Punt i seguit. Abans de consentir-hi, tornes al sopar amb la Carme i la seva mà damunt el genoll...

«Després et vull comentar una cosa», et va dir mentre alçava la copa. Amb els clotets a les galtes que se li marcaven en un somriure, la Carme demanà un brindis col·lectiu. Té magnetisme, és líder i tothom la va seguir de seguida. «Pels que hi som i pels que han de venir!». Et va picar l'ullet. En Quim, que sempre dorm a la palla, va demanar: «Que hi ha algun embaràs, per aquí?». Claca i somriures, comentaris de tota mena com ara: «A la vora dels cinquanta?». La Carme et va fitar amb afecte i va puntualitzar: «Per la propera parella del Pol, la que ben aviat seurà aquí amb nosaltres en una festa major». Es va fer un silenci brevíssim. Tots sabien la cruesa del teu trencament i el que havies patit. Per aquest motiu va sorgir el silenci d'un instant.

«Així doncs, Pol, què hi dius?», et demana la *matchmaker*. Somrius i li fas l'ullet. És una manera d'acceptar,

un «I per què no?». «Potser necessites temps per pensar-hi?», se n'assegura ella. «No, hi estic decidit, estic desitjant trobar parella, som-hi!». L'Anna es mostra complaguda i agafa el ratolí de l'ordinador que té a sobre la taula. Doncs, si et sembla bé, podem anar entrant les teves dades per a la fitxa de client definitiu i signarem el contracte que ens lligarà durant un any. Tu ho acceptes i ella es posa unes ulleres mirant amb atenció a la pantalla de l'ordinador mentre segueixes repassant el sopar de festa major.

Vas sortir a fumar una cigarreta abans de les postres. Feia xafogor. Havia estat l'estiu més xafogós dels darrers anys i el riu a prop, l'Ebre, amb la seva llengua llarga i humitosa, s'afegia a aquella sensació enganxosa. La xaranga tocava una mena de jota i en Canalero improvisava rodolins al mig del carrer Major, tallat al trànsit amb motiu de la festa. Vas sentir que una mà se't posava damunt l'espatlla dreta, i de seguida vas reconèixer aquella electricitat que tot d'una ja et solcava fins al ventre. La Carme. També era fumadora. Ella de paquet i mig diari. Es va encendre un Marlboro i amb la mirada posada en la xaranga et va dir: «Darrerament et veig més nostàlgic i apagat que mai. Estàs bé?». «Sí, però em sento sol. És curiós. Afectivament he fet net del meu passat, però ara és com si m'adonés que necessito algú al meu costat». «Això no és pas dolent!», va asseverar ella traient el fum pel nas. «Tinc moments baixos. Sóc animal de parella». La Carme va somriure i et va donar un copet amb el braç esquerre. «I un xicot atractiu com tu... No hi ha ningú?». «No. Sempre em moc en els mateixos ambients i sempre hi veig les mateixes cares...». La xaranga havia avançat cap allà on éreu amb en Canalero, un noi jove de no gaire més de trenta anys, que anava al capdavant.

Es va mirar la Carme, i la comparsa de músics va aturar-se davant vostre. En Canalero duia un gotet a les mans, el va buidar, va fer veure que es concentrava mirant a terra i li va cantar a la Carme uns rodolins plens de floretes. Aplaudiments i crits de felicitació, i un gest d'afecte de la meva amiga cap a aquell trobador de les terres ebrenques.

«Tinc una amiga a la feina que volia trobar parella com tu i no hi havia manera perquè entre els nens, la casa, la feina, els mateixos hàbits... no se'n sortia. Va apuntar-se en una agència matrimonial i allà va conèixer en Carles, la seva parella actual». La vas mirar amb estranyesa. «Una agència matrimonial? Encara funcionen, aquestes empreses?». «Es veu que sí, i a ella li va anar d'allò més bé, perquè ja fa tres anys que ho va fer i és molt feliç». No et podies avenir que l'amiga amb qui més confiança tenies et suggerís una agència matrimonial la nit de festa major amb les notes de la jota de la xaranga bressolant-se en l'aire estancat...

L'Anna, la *matchmaker*, comença el qüestionari a partir del qual confeccionaran la fitxa de client definitiva i el perfil que servirà per fer els enllaços. «Si no tens pressa, em podries omplir avui mateix els senzills tests de personalitat que t'he esmentat i que ens guien amb la compatibilitat de perfils. És una hora. Va bé?». Ho acceptes. Havies dedicat la tarda a Nirvana. L'Anna ha esbossat un somriure durant l'entrevista. «Hi ha una noia que, mira, només *a priori* i sense aprofundir-hi gaire encara, em sembla que us agradaríeu. Es diu Imma i és castanya, teniu un nivell d'atractiu semblant, una persona fantàstica». Et sorprèn la diligència d'aquella Celestina moderna i alhora t'omple els pulmons d'esperança. Et solquen com un esvalot d'abelles manses les paraules de

la Carme, la teva amiga, al sopar de festa major on va començar aquesta aventura de Nirvana. «Demanaré a la meva amiga l'adreça de l'agència matrimonial i te la passaré. Prova-ho, Pol, no hi perds res i tu estàs massa enfeinat i tens massa coses a les mans per conèixer gent nova. No m'agrada aquesta ombra als teus ulls blaus. Si us plau, no deixis mai de mirar al cel...».